

222+46+7+660...

aturem els acomiadaments!

n° 67 gener 2006 - donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3

Política pàg 4-8

Sobre les declaracions del tinent general Mena
Manifest antifeixista de Sanse i Alcobendas
Llei d'educació d'Adults

Pàgines centrals pàg 10-15
Contra els acomiadaments a Seat

Sindical pàg 9, 16
Reforma laboral
VIII Congrés de CGT Catalunya

Internacional pàg 17-20
Petiso Paez, al cor del "cordobazo"
Evo Morales: ¿un altre Lula?

Correu Internacional:
Congrés de Conlutas a Brasil

de www.planetakike.com

S inícia un nou any...
Amb l'amenaça de jutges i militars davant la reforma de l'Estatut de Catalunya

Les declaracions del Cap Mena eren amidades i calculades, un advertiment de l'exèrcit al poble català, i al Govern i PSOE, perquè retiri les reivindicacions que recull la Reforma Estatutària. El cessament del tinent General no amaga que el Govern i el PSOE, en boca d'un portaveu apropiat per al sector al qual anaven destinades les seves paraules, com és Rodríguez Ibarra, asseguruen que la Reforma que ha aprovat el Parlament de Catalunya no anirà endavant i si ho fa serà amb moltes retallades.

Les negociacions bilaterals i multilaterals entre el Govern-PSOE i els grups parlamentaris catalans comencen a esgotar-se i els grans temes polèmics segueixen sense resposta. En aquest marc el Parlament de Catalunya votava una resolució sobre la possible retirada del text en cas que les retallades fossin excessives. Altre cop el fantasma del fracàs plana sobre el Govern Maragall, ja que aquest ha estat el cavall de batalla fonamental sobre el qual ha governat el tripartit. L'altre escenari possible és el de l'acord en el qual els partits catalans renuncien a tots els punts polèmics a canvi d'un augment en finançament i un acord que faciliti a CiU un major protagonisme a Madrid, desplaçant l'acord PSOE-IU-ERC a un altre PSOE-CiU. En tot cas, el que cal remarcar és que ni tan sols les propostes del Parlament -que tampoc no resolen els problemes del poble de Catalunya- seran respectades com s'havia compromès ZP. Un centenar d'entitats catalanes han convocat una manifestació pel febrer sota el lema "El poble català té dret a decidir", encara que per part d'ERC es vol convertir en una manifestació de suport a la reforma de l'Estatut (que no ha decidit el poble de Catalunya sinó les institucions autonòmiques), un text que com ho fa l'actual nega al poble de Catalunya el seu dret a decidir. La solució a les llibertats del poble de Catalunya, com dels altres pobles de l'Estat, es guanyarà amb la lluita i la solidaritat, i no amb l'estira i arronsa amb els governs de la monarquia.

A mb la pau social... mentre segueixen els tancaments i deslocalitzacions.

Per cinquè any consecutiu les direccions de CCOO i UGT signen amb la CEOE patronal l'Acord de Negociació Col·lectiva. Els sindicats reconeixen que s'ha perdut poder adquisitiu, que el nombre de treballadors acollits a les clàusules de revisió s'ha reduït, que ha augmentat la temporalitat, però afirmen que els acords que han garantit la pau social en els convenis han estat positius. Increïble, però cert!

L'acord deixa via lliure a la negociació de la nova Reforma Laboral que ha de suposar una nova retallada de drets dels treballadors a nom de la "flexibilitat en el mercat". La voluntat del Govern és la de tenir un document consensuat amb patronal i sindicats el pròxim trimestre.

La política de les direccions sindicals de lliurament i entrega a la patronal, de desmobilització gairebé absoluta, està obrint les portes de bat a bat perquè passin

els plans patronals de retallades, acomiadaments i tancaments. L'últim exemple ha estat SEAT, després d'estar assegurant que no signarien acomiadaments, CCOO i UGT donaven a mitjans de desembre un gir i signaven 660 acomiadaments, als quals calia sumar les baixes voluntàries i els anteriors acomiadaments. La llista la va retenir l'empresa fins a dos dies abans de les vacances per a impedir una reacció espontània de la plantilla, encara que aquesta es va produir i van parar la producció, mentre havien de contractar una empresa de seguretat per a custodiar les seus de CCOO i UGT a l'empresa davant els possibles actes dels treballadors.

Els acomiadats s'han començat a organitzar en assemblees que va convocar inicialment la CGT, sindicat que no va signar l'acord. SEAT no és una més entre les empreses que han aplicat expedients de regulació amb

acomiadaments, sinó que suposa una escalada en l'aplicació dels plans de deslocalització en el sector industrial. Com la major empresa industrial de Catalunya és un referent obligat per al moviment obrer de tot l'Estat, com també per a la patronal, que obté, amb els acomiadaments de SEAT, carta blanca per a procedir a retallades de plantilles i deslocalitzacions. De moment la repercussió sobre tota la indústria auxiliar ja ha començat amb la presentació d'EROs i representa multiplicar per cinc la destrucció d'ocupacions.

A més, l'acord de SEAT té una segona component: com ja van fer Telefònica, RENFE, SAS o Gearbox hi ha un objectiu de conducta en els acomiadaments per a castigar la combativitat a l'empresa. En aquest cas ha estat contra CGT, en un atac directe a la llibertat d'acció sindical, que compta amb la complicitat directa de les direccions de CCOO i UGT. Començant per la manifestació de tota l'automoció a Saragossa del 21 de gener, seguint pels plans per l'anulació de l'ERO i la readmissió que han aprovat els acomiadats de Seat, cal aixecar plataformes i mobilitzar per a defensar cada lloc de treball davant la rapinya patronal i la complicitat dels Governos que, a més compten amb la col·laboració activa o passiva de les burocràcies sindicals majoritàries.

La solució per les llibertats dels pobles de l'Estat es guanyarà amb la lluita i no amb l'estira i arronsa dels governs monàrquics

... cal mobilitzar per la readmissió dels acomiadats de Seat, davant la rapinya de la patronal que té la complicitat del govern i la burocràcia

16 de gener de 2006

A propòsit de les declaracions de Mena

Advertiments del règim monàrquic

S'han pretès reduir les declaracions de tinent general José Mena advertint que l'exèrcit podria intervenir si es manté l'Estatut, a un assumpte d'un militar que se'n va de la llengua en un moment i s'excedeix. Però res d'això. Mena era el militar triat per a fer parlar al règim monàrquic i les seves institucions. Un seriós advertiment no només al poble de Catalunya, sinó al propi Govern i PSOE de qui depèn que el text de reforma estatutari aconseguixi avançar. Més enllà de la resposta de Bono amb la destitució, el PSOE va entendre el missatge i, per primera vegada des de la tramitació de l'Estatut, en boca de Rodríguez Ibarra va donar les garanties que el règim exigiria.

José Mena Aguado és el Cap de la recent creada al maig Força Terrestre de l'Exèrcit de Terra, des de la qual té el comandament de les unitats de combat de l'Exèrcit de Terra; en el seu discurs llegit el 6 de gener va especificar que no parlava a títol individual: "Per raó del càrrec que ocupo, no he de, en actes com aquest, expressar opinions personals" i que parlava "per exprés desig" dels "seus subordinats", és a dir "quadres de comandament i tropa". Però això no és tot, pel protocol el discurs de Mena en la Pasqua Militar es fa

en nom del Rei. La Zarzuela no s'ha desmarcat ni ha criticat les declaracions de Mena. Als pocs dies apareixia un manifest signat per militars en la reserva donant suport a Mena.

L'advertiment contingut en el discurs és clar: no permetran la reforma de l'Estatut en els termes que demana el Parlament de Catalunya i arribada aquesta possibilitat – que està en mans del Govern i el PSOE – estarien disposats a inter-

venir en aplicació de l'article VIII de la Constitució. Així el règim exigeix al PSOE un posicionament clar.

A les paraules del militar s'uneixen les de l'aparell judicial, l'altre pilar essencial del règim. Francisco José Hernando, president del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial, quatre dies després rebutja –com abans Mena– l'obligació que proposa la reforma estatutària als funcionaris de conèixer el català si estan destinats a Catalunya. "No crec que s'hagi d'imposar a ningú el coneixement d'una llengua que després no té una projecció positiva en altres aspectes de la vida", va continuar. "No obstant això, si jo exercís a Catalunya aprendria el català, però com un enriquiment personal, igual que si estigués a Andalusia m'agradaria aprendre a ballar sevillanes", va afegir. Això, si no vingués de tan alta instància judicial, no passaria de ser una provocació grotesca, doncs se suposa que la funció d'un jutge és escoltar les declaracions dels imputats i testimonis, llegir els informes, i sobre la base d'això decidir, i és un dret reconegut que tot això pot ser fet en català.

A l'actual croada en defensa de la pàtria per a completar els pilars del franquisme, al costat del més ranci de la patronal que ja es va llançar al boicot de productes catalans, li faltava la benedicció de l'Església Catòlica, que va arribar i arriba a través de les ones de la seva emissora, la COPE.

La reacció del Govern davant l'advertiment presenta dues cares: la primera més mediàtica de Bono, que el cessa i el desqualifica per "excedir-se" en les seves atribucions. Però aquesta no és la resposta a Mena. D'urgència, 3 dies després de la Pasqua Militar es reuneixen a sopar els presidents de comunitats i altres barons del PSOE sota la presidència de ZP i és Rodríguez Ibarra, que és qui més garanties podia donar a militars i nostàlgics del franquisme, l'encarregat de representar al PSOE per a donar una resposta.

El president extremeny aclareix que no parla en nom propi: "aquest és el seu límit en el joc, que ha d'haver una agència tributària pròpia i el concepte de nació per a Catalunya, jo li estic dient que no, i sóc membre de la direcció del PSOE; els dic que no amb tota la seguretat". Reafirma: "pot haver Estatut català" però "s'assemblarà molt poc a l'Estatut que va entrar al Congrés", donant detalls de com els partits catalans estaven retrocedint en gairebé tot. "Només hi ha dos camins: o accepten el que se'ls està dient per part de la majoria o retiren l'Estatut". Més clar, l'aigua.

Però la imatge que passa a primera pàgina és el cessament de Mena. En realitat s'anticipa en dos mesos el passí del general a la reserva, mentre que els mitjans informen que malgrat l'arrest "domiciliari" Mena assisteix amb regularitat al seu despatx. Però la imatge de nou funciona per la credibilitat que li atorga la suposada esquerra del PSOE, la ràdio i la TV. Un exemple: Llamazares afirma que les mesures són exemplars, "justa, equilibrada i proporcionada a la gravetat d'unes declaracions individuals, que no han d'entelar la imatge de l'Exèrcit". Els partits catalans s'uneixen al cor de lloances cap a Bono i el Govern, és a dir, es preparen a retrocedir encara més davant el Govern.

La monarquia

La monarquia és experta a utilitzar el soroll de sabres. Ho va fer amb notable eficiència el 23 de febrer del 81. Un rei que llavors era qüestionat per tots, llegat directament pel franquisme, va passar a ser l'heroi de la democràcia i, de passada, va aconseguir imposar totes les condicions de l'Estat a un Govern del PSOE que ja era inevita-

ble: OTAN sí, LOAPA, Guàrdia Civil... I tot això encara que es des- tapés per un error que l'alt General que esperava el colpista Tejero era el mateix Armada, Cap de la Casa Militar del Rei. Llavors Felipe González va acatar el dictat del règim monàrquic, i es va dedicar durant 13 anys a gestionar els seus interessos contra els treballadors i els pobles. Avui ZP segueix el mateix camí: la paraula de ZP d'acceptar el que el Parlament de Catalunya votés per àmplia majoria –com la de Felipe amb l'OTAN-, se la va endur el vent, i el que val és el dictat del règim.

La façana democràtica

L'escut humà que formen els partits parlamentaris respecte de la Monarquia és considerable. A l'Estat espanyol no va haver una ruptura democràtica amb el vell règim franquista, aquest va mante-

de qui per anys van mantenir el poder sota la dictadura. Sota els seus destins, al servei dels terratinents, es va arruinar la pagesia del centre i sud obligant-la a la immigració, mentre s'oprimien els pobles i la seva identitat. Els mitjans de comunicació i els partits del règim han llançat una profunda campanya anticatalana, com abans la va ser antibasca, per a desviar els problemes reals dels altres pobles cap a l'odi contra pobles. Això no és nou, els terratinents russos recorrien als camperols -quan l'escassetat i la penúria amenaçaven aixecament- per llançar pogroms contra els jueus.

Cap treballador de Castella o Extremadura no té res a perdre amb la llibertat dels pobles, amb el dret que puguin decidir lliurement el seu futur, amb el dret d'autodeterminació. No hi ha pos-

Última hora Prohibeixen el congrés de Batasuna

Finalment el Jutge de l'Audiència Nacional Grande Marlaska va decidir suspendre el congrés de Batasuna a Barakaldo, ampliar a dos anys la prohibició de realitzar qualsevol activitat i l'immediat tancament dels locals de l'organització. Aquest cop, aquesta no era la política del Govern del PSOE. Les declaracions de Zapatero i les actuacions del Fiscal deixaven passar el congrés. Era la política del PP, que s'imposa en tot un sector de la magistratura i de les forces armades. Però que aquesta no fos la política del PSOE i el Govern no l'eximeix de responsabilitats directes. I això no només perquè no s'enfronten a aquests sectors reaccionaris de l'aparell d'estat sinó a més perquè el franquista Grande Marlaska, pot decidir prohibir l'acte, clausurar locals... perquè el propi PSOE va aprovar una Llei de Partits que retrocedeix a la legislació repressiva franquista. Aquest és l'assumpte. L'atropellament als drets democràtics que suposa la Llei de Partits és l'atac més greu a les llibertats des de la transició. Aquesta és una responsabilitat de PP i PSOE compartida a parts iguals, així com d'altres en menor mesura, inclòs IU que es va abstenir a l'hora d'aplicar la Llei de Partits a Batasuna. Si el PSOE se subordina al dictat de l'aparell d'estat no menys ho fa el PNB i el tripartit basc, en l'acatar les resolucions, i acabar manant la ertzantza per a reprimir l'esquerra abertzale. La responsabilitat de qualsevol partit obrer o democràtic hauria de ser aixecar la veu en contra la resolució que ha dictat el tribunal, ajudar en tant que sigui possible a la realització del congrés i exigir la derogació immediata de la Llei de Partits i legislació antiterrorista. En aquest sentit el nostre partit ha manifestat la seva solidaritat a Batasuna.

nir els seus pilars intactes i, això sí, sabedors que els temps se'ls giraven en contra era millor preservar-se amb discreció sota la façana democràtica del règim. Van creure arribat el moment sota la majoria absoluta del PP i van tornar a treure lluentor a velles banderes i consignes. Avui han hagut de donar un pas enrere, però adverteixen al PSOE que encara són qui segueixen controlant l'Estat.

Els treballadors res han d'esperar

sibilitat de neutralitat: o s'està del costat dels pobles que demanen llibertat o s'acaba sent instrument de l'opressió dels mateixos, com es va manifestar amb tota cruessa a l'exYugoslavia. L'única unitat que interessa al treballador és la unitat obrera, la unitat de pobles lliures, però aquesta unitat és incompatible amb l'Estat de la Monarquia.

15/01/06
Josep Lluís.

19/01/06
Josep Lluís.

Agressió a San Sebastián de los Reyes

Contra el feixisme

A mitjan octubre un jove d'idees anarquistes, de San Sebastián de los Reyes, va ser apunyalat salvatgement a l'entrada de casa seva per un feixista que el va ferir greument al cor. Després de més de dos mesos a diversos hospitals el jove pateix les seqüeles de la brutal agressió que li perduraran potser tota la vida.

La resposta de l'esquerra antifeixista del poble no es va fer esperar: manifestació espontània l'endemà de l'apunyalament; manifestació de més de 2000 persones a la setmana pel centre d'Alcobendas i Sanse; concentracions; ocupació del Ple de l'Ajuntament de Sanse (on se'ns va negar la paraula malgrat haver sol·licitat torn de pregunta lligant-nos a les seves estrictes lleis "democràtiques")... Tot aquest procés de mobilització i confluència entre els diversos sectors anticapitalistes d'ambdues ciutats ha donat pas a la creació de l'Assemblea Antifeixista de Sanse i Alcobendas (per a qui no ho sàpiga: ambdues ciutats és com si fossin una de sola, ja que estan unides per un carrer)

Tres mesos després l'assassí segueix en llibertat i l'Alcalde de Sanse (PSOE) segueix dient que "a la zona no hi ha bandes feixistes organitzades, sinó que són producte de les manipulacions de l'extrema esquerra". Per tot això i perquè no caigui en l'oblit aquesta brutal agressió fem una crida a totes les organitzacions sindicals, socials i polítiques a signar si ho desitgen el següent Manifest.

Antonio. CGT Alcobendas

Ramón, veí i company de Sanse, va ser apunyalat el passat mes d'octubre a mans d'un feixista per "cometre el delictes" de pensar lliurement. Això no és un fet aïllat, des de fa anys individus, grups i organitzacions polítiques de tall ultradretà han atemptat, amenaçat, coaccionat i agredit a sindicalistes, militants d'esquerra, immigrants i membres de tendències contraculturals, tant a Alcobendas com a Sanse. En diversos processos electorals han participat, fent campanya als nostres carrers, partits feixistes com Democràcia Nacional, España 2000 o Movimiento Social Republicano (MSR), sembrant la confrontació racial, propagant xenofòbia i atacant valors democràtics i assemblearis. Joves i activistes d'esquerres han estat les seves víctimes predilectes.

Les últimes mobilitzacions antifeixistes han posat de manifest que existeix una resposta de repulsa als nostres pobles. No obstant això, no es pot dir el mateix de l'Alcalde de Sanse, el senyor José Luís Fernández Merino (PSOE), que no només ha negat sistemàticament l'existència d'organitzacions polítiques nazi-feixistes i reaccionàries al poble, sinó que ha impedit la utilització democràtica de la paraula, demanada en el temps i forma que correspon, en el passat Ple Municipal del mes de no-

vembre per l'Assemblea Antifeixista de Sanse i Alcobendas.

I això no és tot, el passat mes de maig, un jove de Sanse va ser víctima d'una brutal pallissa per part de dos Agents de la Policia Local de Sanse i ni tan sols, a requeriment del Defensor del Poble, els han obert un Expedient Informatiu.

Per tot això, i molt més, les organitzacions i col·lectius sotasignats condemnem l'agressió feixista a Ramón i denunciem l'existència i l'activitat d'organitzacions i grups feixistes a tots dos pobles. A més, vam cridar enèrgicament l'atenció sobre les actituds autoritàries i de cacic del màxim regidor de Sanse, el senyor Fernández Merino. Finalment, recolzem les iniciatives i mobilitzacions que ve desenvolupant l'Assemblea Antifeixista de Sanse i Alcobendas.

**Contra el Feixisme i la seva violència
Ara i sempre, resistència!**

Per grups i organitzacions que vulguin signar el manifest, enviar les adhesions a: mia_alcosanse@hotmail.com

MIA, CACP (Centro Autogestionado de Cultura Popular), La Fragua, Lluita Internacionalista

El PP Europeu i les condemnes

Entre els dies 23 al 27 de gener es reuneix el Consell d'Europa en sessió plenària. El Partit Popular Europeu (PPE) presenta una resolució "de condemna internacional del comunisme totalitari". El PPE a qui no importa governar –com a Itàlia– al costat de feixistes, pretén amb aquesta iniciativa anar creant instruments i posant les condicions que puguin dur a la prohibició de partits comunistes o que es reivindicuen la lluita de classes. Saben que s'aguditzava la lluita de classes (els successos francesos són botó de mostra) i mentre amplis sectors burgesos es feixistitzen, temen que un sector de la joventut trobi en les idees comunistes un instrument eficaç de lluita contra el capitalisme. Des del combat històric del trotskysme pel socialisme enfront de la degeneració burocràtica estalinista, manifestem el nostre major repudi a la iniciativa del PPE, que s'inscriu en l'escalada repressiva i retallades de llibertats que vivim després del 11 de setembre.

Municipalitzar per privatitzar

El Departament d'Educació i la Direcció General de Formació Professional presenten una proposta de nova llei d'educació d'adults amb el títol "Document de Bases per a la Llei d'Educació Permanent de Catalunya" que substitueixi a la Llei de formació d'adults aprovada pel govern de CiU.

Als anys 80 es desenvolupen les polítiques neoliberals fent costat a l'anomenat procés de "globalització". Aquestes polítiques s'han anat imposant amb diferents ritmes en tots els governs i ho han fet després de violentes derrotes del moviment obrer i popular. S'ha anat avançant en un procés de desmantellament d'una part de les despeses de l'Estat, les que es destinen a prestacions socials: educació, sanitat, transports... El fons de la qüestió és clar: recuperar el nostre salari indirecte que administra l'Estat pels serveis socials per a que també vagi a parar a mans dels empresaris, sigui en forma de subvenció a les empreses o en forma de serveis privatitzats amb els quals es pugui fer negoci... (veure LI 66)

Les reformes que han recorregut els sistemes educatius en aquesta fase (la LOGSE, LOCE, i ara la LOE) tenen dues característiques:

a) avancen en processos de privatització de l'ensenyament en tots els nivells

b) preparen una nova mà d'obra més barata i amb condicions laborals precàries, mà d'obra flexible, és a dir, preparada per a un mercat laboral on no hi ha continuïtat en la feina.

És en aquest marc polític que hem de situar també la proposta de Llei d'adults.

La proposta de llei

¿Per què el Departament d'Educació de la Generalitat presenta ara una nova llei d'Adults? El sector educatiu dels centres i aules d'adults va ser traspassat fa un any pel govern del tripartit –PSC, ERC i ICV/EUiA- des del Departament de Benestar Social al d'Educació (i en

concret a la Direcció General d'FP). Fins ara el govern tripartit no ha assentat les bases cap a un model de xarxa pública i única, ni ha tingut en compte l'especificitat de l'educació d'Adults, ni les bases de transformació de millora dels centres/aules i de les condicions laborals del professorat, sintot al contrari.

Ha abocat als centres i aules d'adults i a les organitzacions sindicals –agrupats al voltant de la Mesa de l'educació d'Adults– durant aquest període a tot un procés de mobilització (vagues, concentracions...) per aturar els plans de privatització, de reducció de l'oferta educativa, de competitivitat amb altres serveis públics i d'aprofundiment d'un model escolàstic i assistencial que ja defensava CiU quan governava. Fet que ens fa pensar que utilitzi la proposta de Llei com un element més per allargar la disgregació de l'educació pública d'Adults, entretenir el moviment (escoles i sindicats) i aprofitar-ho per desmantellar la Mesa de l'Educació d'Adults que els fa nosa perquè, tal com s'esmenta en el projecte, "és una amenaça" que dificulta el diàleg qüestionant permanentment la seva política educativa i radicalitzant les posicions.

El tripartit, quan eren a l'oposició, feien bandera en el Parlament de les reivindicacions de la Mesa de l'EA contra els plans de privatització i de desmantellament dels centres i aules d'adults. Ara en el govern pretén fer el contrari: reconvertir el sector fent un encaix amb les lleis o plans ja aprovats LOE, la llei d'FP, el Pacte Nacional d'Educació o els Plans Educatius d'Entorn –externalització dels serveis via subvencions a les iniciatives socials/entitats sense ànim de lucre i que han desestimat la participació de les escoles d'adults a assumir els cursos de i en llengua catalana-, i avançar en la cogestió amb els municipis, no tan per potenciar la xarxa pública única sinó per obrir encara més les portes a la privatització i a la disgregació de l'educació permanent.

El contingut de la llei

La proposta de Llei (és molt general i és difícil fer-li una crítica exhaustiva tal i com està redactada, feta de retalls i definicions reiterades del que és l'educació permanent, els serveis per aplicar l'orientació del govern tripartit –ja duta a terme en els ajuntaments on governa com ara Barcelona i Girona– que, tot partint del concepte de la municipalització, potencia la iniciativa privada (com han fet a les escoles bressols, centres cívics, parcs i jardins...) deixant així la xarxa pública amb un caire reduït i subsidiari, i disgregant-la cap a uns destinataris amb noms i cognoms com són els plans educatius d'entorn.

És un projecte de llei amb una gran declaració de principis –28 pàgines de 38- que, de tant ambigua no estableix amb claredat el model d'educació permanent d'Adults que la Generalitat pensa aplicar a Catalunya:

- Degrada l'educació de les persones adultes posant-la en consonància amb la degradació del mercat laboral (precarització).

- S'allunya del model d'educació d'Adults públic, igualitari, democràtic, laic, gratuït i que impliqui una xarxa pública i única. Ni aborda tota la xarxa de centres municipals ni com vertebrar-los als de la Generalitat.

-Nega el caràcter de l'ensenyament públic com un dret, lluita de fa més de 30 anys dels treballadors/es per fer possible el dret a l'educació de totes les persones al llarg de la vida –expressió tan repetida ara en el document-. A tall d'exemple aquest curs els seus plans han portat frustració a les demandes de formació i educació de la població, negant el dret a l'educació de molts treballadors/es per tal que s'alfabetitzin i puguin accedir a la cultura.

- No estableix amb claredat ni els aspectes de finançament, ni les competències dels Departaments implicats.

- No estableix plans integrals públics, interdisciplinaris i interdepartamentals.

Manifestació d'escoles d'adults, el curs passat

- Assenyala tres àmbits de l'educació permanent: educació general i d'accés al sistema educatiu, educació per a les competències transprofessionals i educació per a la cohesió i participació social. Venen a ser els mateixos que a l'anterior llei però canviant la forma no el fons perquè la pràctica educativa amb adults evidencia que les persones que hi participen tenen necessitats globals que pertanyen a dos o tres d'aquests àmbits. Els processos educatius han de contemplar aquestes necessitats globals i obliguen a trobar les formes més adequades per tal d'interrelacionar les actuacions en qualsevol dels àmbits anteriorment esmentats. No s'estableix una vertebració amb la formació ocupacional o sociocultural i saber quines competències li correspon a cadascú i quina coordinació s'estableix.

- Proposa tres models de centre barrejant-ho amb la ubicació (als IES, o a centres oberts) i les modalitats (a distància en contraposició amb la presencial), en definitiva el que fa és una reconversió cap a l'eliminació.

-Deixa tot el bloc de l'alfabetització de les llengües i de les noves tecnologies a mans de les iniciatives socials sota el nom de programes de l'àmbit d'educació per a les competències transprofessionals.

- Defineix un tipus de plantilles que consolida la divisió del professorat dels centres i aules, quan estan treballant en un mateix centre mestres i llicenciats: a igual treball igual salari. No recull la demanda d'homogeneïtzar la plantilla del cos B i igualar en els centres adults amb

el cos A (l'horari, el sou...) tot al contrari.

- No avança cap sistema d'homologació per als treballadors/es immigrants que ja venen amb nivells culturals determinats des del seu país d'origen, i restringeix l'oferta educativa en l'aprenentatge de la llengua (limitant el marc competencial de les llengües front a normalització lingüística per exemple) o de les noves tecnologies.

- No s'estableix cap sistema d'unificació i coordinació amb els diferents serveis públics i àmbits (normalització lingüística, escola oficials d'idiomes, escoles tallers, centres culturals...)

- Fa dels plans educatius d'entorn municipals la porta a les iniciatives socials (entitats sense ànim de lucre)

- ...

Aquesta llei pot ser un pas més de liquidació de l'educació pública d'Adults i la consagració d'un model a l'externalització de les accions educatives, concertat i especialitzat en l'atenció assistencial del fracàs escolar, escolàstic, sense abordar l'especificitat de l'educació d'Adults... En definitiva, reconverteix per privatitzar més la xarxa pública.

Cal respondre aquesta llei amb el debat i la mobilització, cal aconseguir una llei més progressiva però cal fer arribar les propostes al teixit social i polític, als usuaris de les escoles d'adults, als llocs de treball... ja que no ho aconseguirem amb lluites aïllades, i cal que la llei reflecteixi el que es guanyi al carrer.

Miquel B. Girona

Proposta

1. El model d'educació permanent per a tothom: públic, laic, únic, gratuït i català. Potenciar la xarxa pública incloent altres àmbits que avui no s'oferten a l'adult i que ha de contemplar totes aquelles actuacions que siguin dins la perspectiva d'EA, sense límit d'edats ni continguts educatius, ni modalitats. Que afavoreixi l'educació integral fent efectiu el dret a l'educació de tots/es els adults en els tres àmbits que ha d'abastar l'educació permanent.

2. Una única xarxa pública. Que unifiqui i/o vertebrï els centres/aules municipals i comarcals sense reduir els recursos econòmics que les administracions locals hi destinin.

3. Només hi ha un model de centre: centre d'educació permanent

- polivalents es pot impartir més d'un àmbit permetent una diversitat d'opcions per a que l'adult pugui escollir. Itineraris que integrin dos o tres dels àmbits

- l'ubicació no determina el model, i pot ser diversa: edificis propis, IES, centres cívics... de titularitat municipal, comarcal o de la Generalitat. No s'assimila a un espai físic.

- tot centre podrà fer la modalitat presencial, semipresencial i a distància.

- cada municipi, comarca, districte... ha de fer una oferta unificada i planificada dels tres àmbits.

4. Cos únic d'ensenyants (a igual treball igual salari), no a la divisió del professorat que està en un mateix centre i àmbit. Reconeixement de l'especialitat d'Adults a les Universitats.

5. Augment de recursos. Pla d'ampliació de plantilles i centres, i d'equipaments als centres.

6. Plans públics integrals, interdisciplinaris i interdepartamentals. No a l'externalització del servei. Les accions de l'educació permanent no poden estar en mans de les iniciatives socials.

Una mica més

Després de més de 6 mesos de negociacions entre les direccions de CCOO i UGT, la patronal i després el Govern Zapatero, s'ha iniciat ja una campanya de mobilitzacions contra la Reforma Laboral: el 14 de desembre a Madrid, 26 de gener a Barcelona, 28 de gener a Còrdova i 29 de gener a Sevilla. S'exigeix que el govern retiri la seva proposta de Reforma i que els sindicats es retirin de la mesa de negociació. Per la premsa es coneixen els continguts de la Reforma (no per documents sindicals).

- Un acomiadament més barat. Amb el contracte de foment de l'ocupació es tindria dret a una indemnització de 33 dies per any treballat, fins a 24 mensualitats com a màxim, en comptes dels 45 dies i 42 mensualitats de l'actual contractació indefinida. En les empreses de 50 treballadors o menys, el FOGASA (Fons -públic- de Garantia Salarial) pagaria el 40% dels costos d'acomiadament.

- Majors facilitats per als acomiadaments. En els acomiadaments col·lectius s'eliminarà la necessitat de l'autorització de l'Administració. En els acomiadaments individuals s'eliminarà el dret a la readmissió que suposa una sentència d'acomiadament nul, doncs ja no existiria aquesta categoria, amb el que només quedaria la distinció entre acomiadament procedent o improcedent, que per a l'empresa significa triar ella mateixa entre la readmissió o pagar la indemnització màxima que, com hem vist en el punt anterior, es retallaria. Es permetria argumentar causes anomenades "objectives" per a l'acomiadament individual, que en la pràctica són un xec en blanc.

- Es pretén estendre l'ús de contractes a temps parcial, especialment per a les dones, i dels contractes fixos discontinus (els primers amb molt de frau empresarial i que no donen per a viure, i els segons que permeten l'entrada i la sortida

de l'empresa dels treballadors segons necessitats de la producció). Es planeja una nova forma de contractació específica per a les subcontractes amb acomiadament automàtic i una petita indemnització per acomiadament durant els tres primers anys.

- Descomptes als empresaris del 25 % de la seva aportació al FOGASA i d'un altre percentatge de la seva aportació per a l'atur. Igualment, rebrien el doble de descomptes en la seva aportació a la Seguretat Social que en l'actualitat en els contractes de "foment de l'ocupació" que realitzessin.

- Es privatitzarien els serveis públics d'ocupació i s'ampliaria el mercat de les ETTs a tots els sectors.

Amb la Reforma es pretén continuar l'adaptació del mercat de treball estatal a les necessitats del capital realitzada amb successius pactes i reformes entre CCOO, UGT, patronal i governs de l'Estat i directiva de la Unió Europea (UE).

Amb la UE de 15 membres ja estàvem en el cim de la precarietat i baixos salaris, però hem baixat diversos llocs del rànquing, doncs s'han incorporat a la UE 10 països amb una població de 75 milions de persones i una classe treballadora en pitjor situació que la nostra. En un context mundial, la incorporació al mercat global capitalista de les classes obreres dels Països d'Europa de l'Est, Xina, Índia i uns altres ha fet passar el nombre de treballadors d'aquest mercat global de 960 milions el 1989 als 2.420 milions de l'actualitat (La Vanguardia 22.12.05). I aquest mercat global capitalista no ha establert (ni a la UE) salaris mínims regionals o mundials, ni estàndards de salari indirecte (sanitat, ensenyament) ni de salari diferit (pensions públiques) internacionals per a posar tota aquesta força de treball al servei de les necessitats humanes. El que està fent -com no podria ser d'altra manera dins el capitalisme- és utilitzar la situació per a intentar aconseguir els màxims beneficis, utilitzant les diferències en salari directe, indirecte i diferit per a igualar a

la baixa i aconseguir una explotació general major. El discurs liberal diu que això duu desenvolupament a les classes obreres dels països que, de manera redundant, anomenen "en desenvolupament". La xifres de l'ONU ho neguen: la pobresa i les diferències s'estenen i amplien entre classes i entre països des de fa dècades. I els exèrcits i multinacionals imperialistes (els d'aquí entre ells) van a milers de quilòmetres per a robar matèries primeres, i ens diuen que això ens garantirà el benestar que ens roben a nosaltres cada dia ells mateixos.

Zapatero, CCOO i UGT pretenen complir el seu rol airejant la mentida que, amb uns ajustaments, encaixarem més en el mercat mundial. No és veritat. El descens als inferns no té fi, després d'aquests ajustaments en vindran més. No ens fem cap favor ni a nosaltres ni a la classe obrera mundial abandonant les 8 hores de jornada, els sous dignes i el treball fix. El favor ens el fem no cedint, canviant aquest govern i aquestes direccions sindicals i impeding al nostre exèrcit i les multinacionals la guerra i el robatori. No ho podem fer sols. Hem d'organitzar-nos per lluitar, en el lloc de treball, amb els companys i companyes, en el sindicat. Sense organitzar-nos i mobilitzar-nos retrocedirem una i una altra vegada.

Víctor Messeguer, CGT

MANIFESTACIÓN
Domingo, 29 de enero - 12 de la mañana
Plaza de la Encarnación
(Sevilla)

NO

a esta
REFORMA
LABORAL

NO al DECRETAZO
Por un Estatuto Obrero
Por un empleo digno y estable

Aturem els acomiada

L'ERO pactat per CCOO i UGT amb VW, avalat pel Tripartit català, ha estat un cop dur per la lluita de SEAT. I tant per l'elevat nombre d'acomiadaments que representa com per la seva utilització com a precedent per a d'altres atacs patronals, el desenllaç final del conflicte té una importància essencial per al conjunt del moviment obrer de l'Estat. Per això, la vaga del 23 de desembre davant el lliurament de les cartes d'acomiadament, les recents assemblees d'acomiadats, i el pla de lluita que no donen el conflicte per tancat, ens porten a destacar en aquestes pàgines un únic objectiu: l'incondicional suport a la resistència

Per la readmissió! Anul·lació de l'ERO!

A finals de juliol el comitè intercentres rebia la proposta de SEAT de reducció de salari i jornada "que podria arribar al 15%". Segons la direcció de l'empresa, feta la revisió de les previsions de producció aquestes "s'estimaven gairebé en un 9% menys" i en conseqüència sobraven 800 llocs de treball. L'11 d'octubre SEAT elevava la xifra d'excedents a 1400, incloent a tota la plantilla del grup, i concretava la seva petició de reducció de salari al 10%. El 15-16 de desembre, els representants de CCOO i UGT signaven un acord amb SEAT en el qual s'acomiadaven 660 treballadors i es reduïa la plantilla en un total de 1.050 llocs. En realitat els acomiadaments suposen 713, si els sumem als que estaven pendents de readmissió segons la plataforma unitària, i això sense computar els realitzats en empreses auxiliars (Peguform, Bergé, etc). Si només 15 dies abans la vaga de 24h havia

estat total i el 14 de desembre UGT i CCOO emetien un comunicat que afirmava "en el cas que no pugui ser així (solució negociada de garantia de l'ocupació), ens trobarem amb una situació en la qual hauríem d'escometre les mobilitzacions necessàries per a evitar que s'apliqui un pla social que no garanteixi l'ocupació de tots els treballadors de SEAT". ¿Com es va arribar a aquest pacte que no garanteix, ni de bon tros, "l'ocupació de tots els treballadors de SEAT"?

Salvant el govern

Cosubiela, secretari general de CCOO de Catalunya, en la roda de premsa realitzada el 23/12/05, dia que els treballadors de SEAT paraven espontàniament contra els acomiadaments, ho va explicar: "hauria estat més còmode deixar que la Generalitat dictés una resolució per a després criticar-la. Però això no ho hem fet mai". Darrere del seu

possibilisme, Cosubiela deixava una cosa clara: CCOO (i UGT) es negà a pressionar a la Generalitat. Aquesta va ser la veritable raó, les direccions sindicals van pactar amb SEAT per evitar que Rañé (conseller de Treball) i Maragall es veiessin obligats a resoldre un ERO presentat per una empresa amb milions de beneficis i amb documentació incompleta (sense llista de treballadors afectats entre d'altres deficiències). Pacte per evitar un problema polític al tripartit i que immediatament va ser elogiat per Rañé, Bargalló i Maragall respirant tranquils. Quedaven sense respondre les pressions i amenaces de Treball (negocii extincions forçoses, el dictamen no serà "salomònic", serà "pitjor" etc.) sobre "la part social". Un cop més els buròcrates han sortit en protecció dels seus -PSC, IC, EUiA i ERC copen les cúpules sindicals- governs d'esquerra davant els treballadors en comptes d'exigir-los el compliment de les expectatives electorals i carreguen amb el desgast propi, traint fins i tot els seus propis afiliats. Les pressions polítiques dels partits integrants de la Generalitat han estat el veritable motiu del canvi fulminant de posició dels dirigents d'UGT i CCOO, i no la "responsabilitat" que addueixen, fins i tot vanagloriant-se que podria haver encara més acomiadats. ¿És que en Rañé hauria superat la reducció de 1.050 llocs de treball?... llavors, a què esperen per a exigir la dimissió d'aquest conseller "de Treball"?

Però el problema venia gestant-se des de molt abans i ja ho analitzàvem en anteriors edicions d'aquesta revista. El mes d'agost el secretari general d'UGT de Catalunya, Álvarez, anunciava que el setembre entrarien a negociar amb SEAT "sense apriorismes i amb molta tranquil·litat". Només CGT va denunciar els acomiadaments d'abans de l'estiu -222 en la filial de SEAT Gearbox i 46 en la pròpia SEAT- i va intentar agrupar els treballadors de

adaments a Seat!

l'empresa matriu i les auxiliars convocant la manifestació del 5 d'octubre mentre UGT i CCOO, imbuïts per la responsabilitat de l'esperit de la "Nova SEAT", silenciaven els atacs de l'empresa. Tal vegada per a ells es tractava de "salvar la marca" i no embolicar-se en menudeses. Amb aquesta orientació Carner (UGT), president del comitè d'empresa, el 4 de desembre davant la ruptura de les negociacions declarava: "no s'ha de pensar en els 1.346 acomiadats que preveu el ERO, sinó en els més de 16.000 treballadors de la plantilla del grup". Deixar passar, com si no haguessin ocorregut, els atacs que suposaven els acomiadaments, fins i tot els del 27-O per una vaga convocada per ells mateixos, era la millor garantia de derrota i s'assistia a un desgast de negociacions amb ritmes i continguts imposats per l'empresa, sense ser capaç de traslladar-ho al terreny en el qual es podia guanyar: la vaga. Tot el contrari de la patronal que no dubtava a cada mobilització anunciar noves represàlies o endurir les seves posicions mentre exigia, secundada per la Generalitat, "que no hi haguessin interferències externes a la negociació", cosa que les direccions sindicals bàsicament van complir convocant només dues vagues de 24h en tot el trimestre.

Dimissió dels signants

Enrere quedaven les declaracions incomplides del propi comitè d'empresa de "vagues de 24h cada dia de mediació d'un possible ERO (La Vanguardia 27/10/05) o fins i tot les del 10/11/05 "d'un dia de vaga cada setmana mentre duri la negociació de l'ERO". Queda ara la ràbia de milers de treballadors i una direcció sindical que en paraules de Coscubiela "ha volgut assumir la responsabilitat de pactar" però, afegim, que no se sent responsable de complir el seu pacte amb els obrers. Fins quan durarà? Depèn de tots

els treballadors que exigeixin la dimissió dels signants del pacte dels comitès, però especialment dels propis afiliats d'UGT i CCOO que comproven com els seus dirigents han convertit el sindicat en un col·laborador de la patronal i del govern i alhora traeixen els més simples principis del sindicalisme com són la democràcia interna, la unió entre treballadors de distintes empreses o simplement les necessitats dels treballadors. És urgent or-

ganitzar-se per enfrontar-los i revocar-los dels òrgans de direcció sindical no només per al futur del sindicalisme a l'Estat espanyol sinó per a la tasca més immediata d'aconseguir la readmissió dels acomiadats que incumbeix fonamentalment als que queden dins la fàbrica, on els treballadors tenen la força.

29/12/05

Jaume Quinto. Barcelona

**MANIFESTACIÓN
MANIFESTACIÓN**

**BASTA DE CHANTAJES
EN EL SECTOR DEL AUTO**

Zaragoza 21 de Enero 2006/ 12 H.
PZA. SAN MIGUEL - PZA. PARAISO

CONTRA LA EXPLOTACIÓN

NUESTRA UNIDAD DE ACCIÓN

CONVOCA: CONFEDERACIÓN GENERAL CGT DEL TRABAJO COORDINADORA DEL AUTO

AFILIADA: esk, LI 5, LIBERAZION

"El primer comitè de solidaritat ha de ser el dels treballadors de dins"

Entrevista realitzada a Diego Rejón, treballador de SEAT, un dels representants de la secció sindical de CGT en les negociacions amb l'empresa i secretari general de la Federació del Metall de Catalunya de la CGT.

LI. Com a CGT, a part de la denúncia del pacte signat per CCOO-UGT i l'empresa, a l'empara de la Generalitat, per acomiadar més de 1000 treballadors/es entre "voluntaris" i forçosos, heu insistit en l'acusació que, a més, són acomiadaments "disciplinaris". Per què?

Diego Rejón. La confecció de la llista és "vox populi" que no només s'ha utilitzat per a carregar contra CGT –d'una afiliació del 9 % de la plantilla, hi ha un 22 d'acomiadats/des-, sinó fins i tot per a treure's de damunt companys que en un o altre moment -convenis, pactes, etc.- han expressat les seves diferències amb les posicions de les direccions de CCOO i UGT, i els resultaven incòmodes. De comprovar-se tot això estariem davant una actitud de càmecs, no només per part de la direcció de VW sinó dels sindicats signants. Perquè ja no és només la signatura dels acomiadaments sinó que, a més, el fet de participar en l'elaboració de la llista de treballadors que seran acomiadats, és trencar amb qualsevol element de sindicalisme de classe.

El passat 3 de gener va convocar com a CGT els acomiadats a una assemblea que va resultar ser massiva. El 12 en va haver una altra. Què es va resoldre?

La constitució de l'assemblea d'afectats/des està sent exemplar: unitària, oberta a tot tipus d'organitzacions sindicals... Aquest procés ha tingut dues fases. La primera, en l'assemblea del 3, va estar marcada pel fet que molts companys volien entendre a què s'han d'enfrontar i va fer que hi hagués moltes consultes jurídiques. La se-

gona fase, es va veure ja en l'assemblea del 12 i va ser l'organització pròpiament dita, on va haver unes 10-12 persones que es van oferir per a treballar temes més logístics, com ara que a tots els arribi sempre la informació... i on es van votar objectius de la lluita i accions. Aquesta organització dels propis afectats/des està coordinada sempre amb la nostra acció com a CGT que, des de dins, farem tot el possible per ser els companys/es que seguim treballant els primers a donar tot el suport a les accions i decisions dels afectats/des.

L'objectiu que es va marcar l'assemblea va ser el d'acabar amb l'ERO i el retorn al treball a SEAT en les mateixes condicions que tenien. Subsidiàriament es va parlar de dos temes més. Un, el suport als col·lectius d'acomiadats que tenint aspectes de nul·litat (permisos maternals, disminuïts...), per a que siguin readmesos ja sense que siguin substituïts/es en la llista per ningú (com ja s'ha aconseguit amb les embarassades que els signants justificaven com un error de 4 o 5 i al final, com ja havíem dit, en van aparèixer 13 o més: aquest és el primer triomf de la mobilització). L'altre, també subsidiari però important, és que als acomiadats/es que han optat per l'opció A, que presuposa que no es trenca la relació amb la VW i que segons CCOO i

UGT era una clàusula "de garantia" de retorn, se'ls estan cancel·lant tots els crèdits amb la liquidació: si han de tornar, per què se'ls liquida tot?

I en quant a accions?

No serà una mobilització curta, sinó com a mínim a mitjà termini. Per això, es van fixar els dijous com els dies per a concentrar les accions i es van perfilar les del 19 i 26 de gener. La del 19 aprofitant que es presenta, com a CGT, el recurs d'alçada contra l'ERO –a més de tots els recursos individuals-amb una concentració contra l'Administració que ho ha aprovat. La del 26, concentrant l'anada a les plantes de SEAT de tots els acomiadats per a optar per l'opció A o B, el termini de la qual acaba el 31. Aquestes accions aniran acompanyades de les iniciatives de CGT davant els concessionaris VW de tot l'Estat el 19, o les que puguin sortir de plataformes de localitat.

Quins et sembla a tu que han de ser els fronts en els quals concentrar esforços en la lluita contra els acomiadaments i la readmissió.

Són els que es desprenen de l'objectiu de l'assemblea de lluitar per l'anul·lació de l'ERO: contra la direcció de VW i contra l'Administració que ho ha aprovat.

Des de la nostra perspectiva, la possibilitat de la readmissió passa per una resposta massiva dels treballadors de la plantilla que, com el passat 23 de desembre, van parar en solidaritat amb els acomiadats. Com ho veieu vosaltres?

DR. És central i, com va dir un company a l'assemblea, el primer comitè de solidaritat a crear és el dels treballadors de dins. I és el paper que com a CGT anem a prendre nosaltres, però no perquè decretarem aturs, sinó partint de treballar per a assolir-los amb l'acord del conjunt dels treballadors. Per això la primera mesura serà constituir aquest comitè intern, i els pròxims 16 i 17 convocar assemblees a tots els tallers cridant a constituir-lo i informant de l'assemblea d'acomiadats/des. En concret, preparant l'acció del 26 perquè pugui haver una assemblea amb els acomiadats –això ja veurem tècnicament com es fa i si la plantilla ho accepta, parant les línies. Per a això, com a CGT donarem cobertura legal a la vaga i a l'assemblea, però a més el 20 situarem urnes en les portes perquè els companys/es votin la vaga del 26.

LI. El que ha passat a SEAT pot servir de precedent també a d'altres empreses d'automoció a nivell estatal –a part de proveïdors, clients i tot tipus de subcontractes. Teniu pensada alguna acció a aquest nivell com a CGT?

Per descomptat, i no d'ara. Des de juliol (quan els acomiadaments dels 46 companys a SEAT) es va convocar la Coordinadora d'Empreses de l'Auto de CGT i als diferents òrgans confederals. També vam acordar a SEAT, dins d'aquesta línia, accions com les mobilitzacions del 5 d'octubre i el 15 de desembre. Ara tenim per davant la mobilització estatal del 21 a Saragossa, que s'ha convocat com a CGT, i recull el suport d'organitzacions sindicals i polítiques d'altres països i aquelles estatals que, com la vostra, vulguin sumar-se a aquesta lluita contra les sanguinàries multinacionals. Ja estan sobre la taula 3 agressions més en el sector. D'un costat OPEL amenaça amb endur-se el Meriva a Polònia amb unes conseqüències previsible de fins a 2.000 acomiadaments; la FORD se'n duria el Ka a Hongria i es perdrien uns 800 llocs de treball; i la RENAULT que tenia prevista una producció de 1.500 Modus diaris l'ha reduït a 500, amenaçant amb les conseqüències de la caiguda de producció.

LI.- Vols afegir res més? Què els proposaries als qui volen donar suport?

Que a part de fer-nos arribar els seus missatges de suport per e-mail, en el seu àmbit, sigui laboral o universitari, o el que sigui, s'organitzin en comitès de suport per a recollir fons per a la lluita, repartir les fulles informatives... en fi, que facin seva aquesta lluita.

Per la dimissió dels signants

"Asunto: eurococos 2005 annus horribilis"

Hola Eurococos y Eurococas, lo siento..... pero mi estado de ánimo me ha impedido felicitaros las fiestas, por fin acabamos con el 2005 "annus horribilis" cuyo colofon ha sido el desgraciado asunto de SEAT.

Como trabajador de SEAT, actualmente en la base, sin otro cargo sindical que el ser miembro del consejo de SEAT de CC.OO., que vivo y convivo las ocho horas laborables con los compañeros y compañeras de fábrica, siento vergüenza ajena por lo que ha pasado.

Nunca en SEAT se había traspasado la frontera de los despidos forzosos, pero lo más grave es que esto se podían haber evitado abordando éticamente y solidariamente la negociación.

Pero lo más grave son las complicidades sindicales en la confección de las listas, se ha pasado de las listas positivas, para el ingreso de los hijos o para las promociones de categoría a las listas negativas para incluir o sacar gente de entre los despedidos.

Han sido mis peores Navidades desde que en 1971 las pasé detenido y torturado en los calabozos de la Vía Layetana de Barcelona acusado de organizar las Comisiones Obreras en SEAT.

Nunca me hubiera imaginado que treinta y cinco años después pasara esto en SEAT.

Han despedido matrimonios, madre, padre e hijos, personas de más de 55 años y compañeros como Diosdado Tolledano de 56 años militante de la lucha antifranquista, de entre los fundadores de CC.OO.en SEAT

Se han salvado los sumisos?.....en SEAT se está generando el sindicalismo del silencio, de la Ley del Silencio del film de Elia Kazan.

Se que yo también estoy en la diana, pero toda mi vida he luchado por la libertad, siempre he dicho lo que pienso, nunca me he callado, no quiero ser cómplice ni por acción ni por omisión de lo que ha pasado en SEAT.

Para mi la militancia sindical no ha sido ni un acomodo, ni un "estatus", ni una profesión... es y ha sido un servicio a los trabajadores, por eso no desfalleceré hasta que cambien las cosas en SEAT, esto no va a quedar así.....

Carlos Vallejo

EL CASO SEAT PRIMERO COGIERON... Primero cogieron a los comunistas, y yo no dije nada por que yo no era un comunista. Luego se llevaron a los judíos, y no dije nada porque yo no era un judío. Luego vinieron por los obreros, y no dije nada porque no era ni obrero ni sindicalista. Luego se metieron con los católicos, y no dije nada porque yo era protestante. Y cuando finalmente vinieron por mí, no quedaba nadie para protestar."

"Sacrificis" per la "viabilitat"?

El millor "pla social": treballar menys per què treballi tothom

Malgrat que és evident el resultat de la política de les direccions sindicals que advocaven per "treure dramatisme a la situació" (JM Álvarez, secretari general d'UGT de Catalunya, La Vanguardia 18/11/05) i han acabant avalant l'atac de la patronal, encara tenen un discurs que és comú al dels polítics del tripartit: hem garantit la "viabilitat" de Seat a pesar de "sacrificis dolorosos". Malgrat que la traïció a les seves pròpies paraules de mesos enrere i a la plataforma unitària per ells signada és flagrant, poden encara argumentar "la defensa de la marca", que era part de la pròpia plataforma unitària, ho exigia. I és que encara que els treballadors entenguessin que al reivindicar "la defensa de la marca" estaven lluitant per la defensa de la fàbrica i per tant per la defensa dels seus llocs de treball, el lema central acordat pels sindicats contenia una contradicció que s'ha resolt negativament per als treballadors: de la defensa de l'ocupació i la marca, han resultat els interessos de la marca.

Vegem el marc econòmic del conflicte: l'augment de la productivitat gràcies a la tècnica fa possible que en menys hores de treball, o amb menys treballadors que és el mateix, es produeixi encara més (en 7 anys s'han reduït més del 20% les hores necessàries per a fabricar un cotxe). Això provoca una saturació del mercat, ja que les masses perden poder adquisitiu i no poden comprar (VW xifra en més del 15% la producció no venuda).

Paral·lelament el capital es concentra reforçant-se davant la competència i alhora absorbint competidors menors, concretament la compra de Seat per Volkswagen integrada a aquella en la política econòmica de la multinacional, no per mantenir-la intacta sinó per utilitzar-la segons els seus interessos globals (siguin ara Audi o després una altra marca). Ara estem en un d'aquests moments en que no hi ha prou compradors que tinguin prou diners per a comprar allò produït. És el que s'anomena una cri-

sis de sobreproducció en la qual el capital, per a no perdre beneficis, llança una "reestructuració de reducció de costos" tot acomiadant treballadors i incrementant, encara més, l'explotació dels que conserva. En aquestes crisis, la voracitat del capital és tal que no te problemes en destruir països sencers –i amb ells les seves mercaderies, fàbriques i treballadors- sigui via l'Argentina o sigui per la via de la guerra com a l'Afganistan i l'Iraq.

Davant la situació descrita, els interessos dels treballadors són ben diferents: defensar el poder adquisitiu i conservar el lloc de treball perquè és la seva única subsistència. El capitalisme obligarà a lluitar als obrers per les seves pròpies solucions: reducció de la jornada sense disminució de sou, és a dir, manteniment de l'ocupació repartint el treball entre els obrers de la plantilla.

Treball per tothom

És l'únic "pla social" que respon a les necessitats dels treballadors, l'altra solució no és tal, sinó per a la patronal: acomiadaments. I no és cert que amb ells es garanteixi estabilitat per als qui queden dins, sinó que permetrà nous atacs de Seat més fàcilment. L'única solució per evitar el desmantellament dels llocs de treball és "que ens temin", és l'únic "pla de futur" i no suposats

pactes ("pla industrial") que Seat-VW pot incomplir. La por a un mal major és el que pot frenar els plans de la burgesia. Les esperances en solucions no traumàtiques han conduït al trauma dels acomiadaments.

Però la realitat sindical ni a Seat ni a cap empresa és tan simple. La tàctica d'un sindicat, i en aquest cas ens referim a CGT per ser el que més ha reflectit els interessos de classe, no podia limitar-se a "blanc o negre" tot esperant que els treballadors a partir d'una futura derrota rebutgessin les directrius majoritàries d'UGT i CCOO. L'obligació de tot sindicat és la defensa dels treballadors en tot moment i circumstància. En aquest sentit creiem que va ser encertada la seva signatura en la Plataforma unitària. Aquesta era una versió deformada de les necessitats dels treballadors -a pesar dels perills esmentats- i la unitat dels tres sindicats presents a la fàbrica indubtablement reforçava als obrers enfront de Seat-VW, i alhora comprometia a UGT i CCOO en la lluita contra els acomiadaments. Però la unitat no suposava un canvi miraculós de les direccions traïdores sinó que era una concessió davant la pressió de la greu situació i el trencament era qüestió de temps quan augmentessin les pressions per dalt.

Unitat sindical

Enfront d'aquest permanent perill i fonamentalment enfront dels plans patronals, la Unitat ha d'acompanyar-se de preparar als treballadors per a la ruptura, amb assemblees que decideixin que no hi hagi signatura sense consulta o que preparin mesures de resposta si la traïció –o la decisió unilateral de VW amb la Generalitat– signifiquen acomiadaments... A més l'única pressió possible per evitar el trencament de la unitat és la força amenaçadora del conjunt dels treballadors. La Plataforma unitària en si, no prohibia exigir la Retirada de l'ERO i la Readmissió dels acomiadats (46+7), ni obligava a acceptar esperar a les negociacions, i aquesta espera impedia que les assemblees exigissin mesures de lluita. Tot el mecanisme legal de terminis de l'ERO, negociació sota mediació de l'administració etc... va dirigit a esmortir la resposta obrera deixant passar el temps, crear falses esperances de solució i desplaçar l'enfrontament entre classes al diàleg en la taula de negociacions per a trobar solucions "equilibrades", "viabls"... les viabls per a Seat-VW. L'objectiu dels treballadors, pel contrari, era fer anar la lluita més enllà de les intencions dels signants de la Plataforma i ni perdre's en les contradiccions d'aquesta, ni mantenir-se al marge esperant el desastre perquè aquest era el de tots els treballadors.

Curiosament ha estat l'esquerra sindical de Seat (Revolta Global, CGT...), possiblement pretenent una oposició més radical als plans de la patronal, qui més s'ha destacat per negar l'existència de crisi de sobreproducció dient que no era certa ja que existien beneficis, cosa que no la desmenteix, i alhora contradictòriament defensaven solucions no traumàtiques (llavors... per a quin excedent?) sense esmentar mai la possibilitat que Seat disminuís beneficis per mantenir la situació dels treballadors. Un favor al discurs de les burocràcies sindicals, que temen la mobilització com al dimoni i només desitgen negociació, alimentant entre els treballadors la falsa il·lusió que existeix "una solució" a la qual s'oposa la patronal per "mala fe". Als dirigents d'UGT i CCOO, que argumenten que "estem en la mateixa barca" dels empresaris, hem de respondre'ls que el capitalisme en la seva decadència enfonsa a la

classe obrera i si aquesta vol viure haurà de destruir al capitalisme. La via d'oposició al capital no pot basar-se en "trucs" esbiaixant la realitat o intentant promocionar els productes fabricats (tal com apuntava el "pla comercial") en competència amb els fabricats per altres treballadors, sinó la lluita mitjançant vagues contra el nostre patró i la solidaritat amb la resta de la classe i si l'empresari abandona, ocupar la fàbrica per expropiar-la i posar-la a produir sota control obrer. Hem d'aprendre de la duresa i resolució del capital i respondre-li amb la mateixa moneda.

Ara com ara VW ha aconseguit una victòria a l'Estat espanyol i fa uns mesos a Brasil, aviat escometrà l'atac als obrers del seu nucli central: Alemanya. Molt s'ha fet per a dividir als treballadors espanyols dels alemanys –sindicalistes acusant als alemanys de "treure pilotes fora", fins i tot SEAT d'altres empreses-, però l'única manera d'enfrontar a la multinacional serà recuperar la solidaritat i la lluita conjunta. En aquests moments la lluita per la readmissió dels acomiadats és la tasca més urgent que, juntament amb els de l'empresa auxiliar, suposa resistir als plans de destrucció de treball de la multinacional, d'augment de ritmes i de disciplinament de la seva mà d'obra. És l'única preparació possible davant atacs majors.

10/1/6
Palet

Un comentari que corre per la xarxa

Fidalgo, en declaracions a Punt Ràdio que recull EuropaPress, va indicar que en el cas de SEAT s'ha donat una solució 'momentània i **positiva**' a un problema de producció que hi havia en la filial espanyola de VW. En aquest sentit, el secretari general de CCOO va reconèixer que quan es produeixen aquest tipus d'operacions -en al·lusió a la supressió de 660 ocupacions en SEAT-, **'hi ha gent que queda contenta** i d'altra descontenta, tot el món té dret a fer la seva valoració'. (subratllats nostres)

Que jo sàpiga cap treballador se n'alegra perquè s'acomiadin companys, i això no només per un criteri de solidaritat sinó perquè sap que els qui resten dins ho fan amb menys força. I en concret a SEAT tots els treballadors/as van demostrar la seva indignació el 23 de desembre fent vaga en els tres torns. O sigui que quan Fidalgo diu "que hi ha gent contenta i altra descontenta", pretén crear divisió entre els treballadors o ¿potser es refereix al fet que els empresaris han quedat contents i els treballadors no?

Fidalgo, fot el camp del sindicat!

222+46+7+660...

aturem
els acomiadaments!

Més lluny d'una alternativa

Com informava en els dies següents al congrés la pròpia web de la CGT de Catalunya, les votacions a Secretari General concentren la profunda divisió de l'organització sense que ningú arribi, si més no, a la majoria simple. Això és tan flagrant que aquells ens que requereixen 2/3 dels vots van quedar vacants, doncs cap de les candidatures hi arribava i hauria d'haver-se fet la votació persona a persona: així no hi ha ni Comissió de Garanties ni Comissió Econòmica.

És una divisió que es consolida després de quatre anys de gestió d'un SP que va sorgir en l'anterior congrés de Catalunya (Manresa, 2002) i en el qual els delegats/es d'un 23% de l'organització es van retirar per falta de garanties democràtiques.

Manca de democràcia interna

El Congrés va tenir el mateix dèficit del Congrés anterior: la democràcia interna. Així va haver seccions sindicals no convocades a les assemblees prèvies (com a Mollet), sindicats sencers es van negar a aplicar el dret de les minories que re-

cullen els estatuts (Metall Baix Llobregat que és precisament on està la nova secretària general, i dret que havia exercit el mateix sector quan en anteriors situacions eren minoria; Arts Gràfiques i Espectacles o Administració Pública de Barcelona), negativa a publicació de documents per al debat com el realitzat per qui escriu aquest article, etc... amb l'agreujant que les al·legacions al Congrés realitzades pels qui s'havien vist agredits, van ser silenciades per la Mesa –en mans del mateix sector guanyador- i ni tan

sols van poder ser preses en consideració pels delegats del Congrés.

Acció sindical: menyspreu, sectarisme i corporativisme

En tot just 20 minuts es va liquidar el “debat” sobre acció sindical, forçant la votació fins i tot quan ja els delegats de les territorials allunyades havien marxat. No es pretenia convèncer d'una o altra acció sindical, sinó imposar el corró. La preocupació de la nova direcció és la prohibició a qualsevol acord amb les direccions sindicals majoritàries. Com la prohibició es fa extensiva a d'altres organitzacions polítiques i sindicals no majoritàries, el resultat és un sectarisme absolut que possibilita acords només amb els grups afins –llegeixi's anarquistes-.

Un complement pràctic a aquesta despreocupació per l'acció sindical va ser la limitació de les funcions de les federacions de ram –i la supressió d'algunes- que són les que tradicionalment duen el pes de l'acció sindical. L'altre complement és el corporativisme que s'ha aprofundit en aquest últim període sota diversos discursos però que ha convertit el sindicat i cada secció sindical en un regne de taifes, sense una política general que vertebrí i unifiqui la resposta sindical des del sindicalisme de classe, quan aquesta acció de conjunt és més necessària que mai davant les agressions d'una patronal globalitzada i internacionalitzada.

Monolitisme burocràtic: la persecució als afiliats de partits polítics

Màxima expressió de la falta de pluralitat que representa l'SP entrant, va ser el vot particular impulsat per l'actual secretària general, Merche Sánchez, negant el dret a identificar-se com a membre de CGT als militants de partits polítics. Aquesta negació, a l'afectar a drets reconeguts pels estatuts de la CGT de Catalunya requeria de 2/3 del congrés que, com no es tenien, es va fer passar com un vot particular d'interpretació estatutària en una clara maniobra burocràtica.

El primer és la hipocresia del fet que ho defensi Merche Sánchez, qui havent estat militant de Els Verds en la seva època d'aliança amb IC, va impulsar la campanya que va dur a Maria Olivares a diputada del Parlament de Catalunya. ¿O és que només li preocupen els “partidutxos” com va dir? La segona, i encara més profunda, és repetir la terrible història de la CNT dels anys 30. A la CNT plural dels anys 20 li va seguir la que sota el control del partit secret de la FAI, va expulsar als altres –amb les mateixes excuses d'aviu- per acabar integrant a quatre dels seus més destacats dirigents en el Govern burgès de la República a Madrid i a Frederica Montseny en el de la Generalitat a Catalunya. Tots van gestionar governs burgesos i Montseny, a més, traint directament la revolució al maig del 37 cridant a desarmar-se als propis obrers de la CNT i el POUM que la defensaven, armes en mà, en els carrers de Barcelona davant del PSUC i l'exèrcit regular.

Fins ara la majoria actual ha actuat com a tal partit secret –i en conseqüència burocràtic. I així amenacen amb seguir fent-ho, fins i tot anteposant la persecució política a la lluita. Un exemple pot ser el boicot de la nova direcció de Catalunya a la distribució del cartell estatal de convocatòria de manifestació a Saragossa contra els acomiadaments en el sector de l'automoció, quan el referent més important són els acomiadaments de SEAT. ¿Potser el motiu sigui que en el cartell apareix LI donant suport a la mobilització?

En definitiva, després del congrés, la CGT de Catalunya surt més afeblida en política sindical i més dividida internament. En un moment que és imprescindible un referent d'esquerres per als treballadors davant la traïció sistemàtica de les direccions de CCOO i UGT, és un desastre que amb l'orientació actual la CGT no jugui aquest rol. Caldrà posar tots els esforços per revertir aquest procés.

Esther. Afiliada a CGT

Al cor del "cordobazo"

El 27 de setembre de 2005, a Còrdova (Argentina), va morir José Francisco Páez, a qui anomenaven el Petiso. Aquest company, de contagiosa alegria i temerària determinació, va ser un dels líders dels obrers de la Fiat de Còrdova de principis dels anys 70, els mateixos que van recuperar els sindicats de les fàbriques Concord i Materfer, el SiTraC i el SiTraM que van ser el símbol del classisme d'aquells anys.

El Petiso es va unir al Partit Socialista dels Treballadors (PST) i va ser proposat com a candidat a governador de Còrdova en les eleccions de març de 1973 i poc després (setembre 1973) va ser postulat com a vicepresident ni més ni menys que contra la fórmula Perón-Perón. Durant més de vint anys va ser un destacat dirigent d'aquest corrent liderat per Nahuel Moreno.

Fill del "Cordobazo"

El "Cordobazo" va ser un massiu aixecament dels obrers i estudiants de Còrdova –gairebé una insurrecció–, que va desencadenar una sèrie de mobilitzacions en tot el país que van anar afeblint la dictadura militar instaurada el 1966 pel general Onganía i van obligar a la burgesia a una sortida electoral que finalment va tenir lloc el 1973.

Aquest procés va empènyer milers de treballadors a participar activament en les lluites gremials.

En el debat i el desenvolupament de les mateixes, molts companys van arribar a la comprensió que era necessari revolucionar la societat, i que aquest objectiu havia de ser protagonitzat pels treballadors, que havien d'actuar com a classe independent, sense seguir els dictats de la patronal. D'aquí va sorgir la denominació de "classisme" amb que es va conèixer a aquesta avantguarda, de la qual formaven part els lluitadors de SiTraC-SiTraM. Es caracteritzaven pel seu caràcter antiburocràtic i antipatronal, i es basaven en la democràcia obrera.

Páez va ser un dels dirigents més destacats d'aquest procés que més tard recorreria altres instàncies,

com el Plenari de Villa Constitución al 1974 o les Coordinadores Obreres de 1975.

La batalla política per una alternativa classista

Enfront de la convocatòria a eleccions, el Partit Socialista dels Treballadors (PST) va cridar a conformar un Pol Obrer i Socialista que, aprofitant l'escletxa legal que obria el règim burgès, plantegés en el terreny electoral una alternativa classista i cridés a confiar només en la mobilització dels treballadors i la perspectiva socialista.

Una perspectiva socialista

Páez, company de treball i amic dels màxims dirigents d'aquestes expressions polítiques, els va enfrontar sense dubtar des d'una perspectiva socialista i amb un clar contingut classista. Com a candidat pel PST a governador de Còrdova i després a vicepresident, va dur endavant les banderes de la independència política del moviment obrer i la mobilització revolucionària. Aquesta lluita política no va acabar amb les eleccions de 1973. Amb el Pacte Social i la dreta en posicions de direcció en l'aparell peronista i la burocràcia sindical, Perón va començar l'ofensiva contra l'activisme. Després de la seva mort, la van aprofundir Isabel i López Rega, volent anul·lar els convenis laborals i multiplicant els atacs de la sinistra Triple A per a eliminar físicament els lluitadors. Per la seva banda, les organitzacions que havien optat per la guerra d'escamots, lluny d'aportar una sortida independent, no feien altra cosa que allunyar-se dels treballadors arrossegant a un cul de sac a la major part de l'avantguarda obrera. Páez, des del PST, va ser una de les veus que es va alçar per denunciar el govern i el règim i alhora criticar, des d'una posició classista, a la ultraesquerra.

La seva trajectòria

El gener de 1976 va ser detingut, després d'un intent de segrest, a la ciutat de Còrdova, i va romandre pres fins a finals de 1981.

Al sortir de la presó, Páez va continuar la seva militància política en el MAS (que va succeir al PST) i va integrar la seva direcció. Aquest partit, a principis dels 90, es va dividir en diversos grups, davant la impossibilitat de donar una resposta als problemes objectius i subjektius que plantejava la situació política. El Petiso es va adherir al sector que després va constituir l'MST. El 1995 es va allunyar de la militància organitzada.

El Petiso Páez va patir un vessament cerebral quan tornava de la gran marxa universitària que es va fer a la ciutat de Còrdova i ja no va poder reposar-se. Sens dubte, com sempre, la seva participació en la mobilització no era un suport formal, sinó, a més, la recerca de noves experiències de lluita i d'organització, per a superar la crisi i dispersió de les forces revolucionàries.

La seva trajectòria engloba molts ensenyaments per a la nova generació de lluitadors que comença a temperar-se a l'Argentina.

Extret del monogràfic "Homenaje a José Francisco Páez" de treballadors classistes del subterrani (Argentina) del 31 d'octubre de 2005

Bolivia: Evo Morales president

El "capitalisme andí"

El triomf electoral del dirigent indígena Evo Morales a Bolívia, que obtingué el 54% de vots (més que cap altre president de la història del país) arriba després de la caiguda de tres governs en dos anys en una successió permanent de revoltes populars. Morales va capitalitzar el vot dels sectors més empobrits del país (set de cada deu bolivians pateixen fam), amb la promesa de nacionalitzar els hidrocarburs, responant a la principal reivindicació de les masses, que veuen en la fi de l'espoli de les multinacionals l'única possibilitat de sortir de la misèria. Les primeres accions de Morales des del govern, però, s'han orientat a donar totes les garanties a les transnacionals com Repsol i assegurar-los que podran mantenir inversions i beneficis. El seu discurs, que es basa en la il·lusió de fer compatibles interessos irreconciliables (els de les masses bolivianes i els de les transnacionals), acabarà caient del costat dels poderosos, com Lula, Kirshner, Lucio o Toledo, que han intentat aturar el gir a l'esquerra que travessa tota l'Amèrica Llatina.

"El gobierno boliviano va a ejercer su derecho de propiedad, (pero) eso no significa expropiar ni confiscar", així es va explicar Morales a la seva trobada a Madrid amb Zapatero i els directius de Repsol i Iberdrola, entre altres grans empreses que expolien els recursos.

El nou president ja pretén donar la volta a la consigna de la nacionalització dels hidrocarburs que ha mobilitzat el poble Bolívia contra tres governs parlant ara de

sident, Carlos Mesa): la llei planteja que els hidrocarburs pertanyen a l'estat mentre estiguin al subsòl o a ran de terra; un metre per sobre de la superfície, a la boca de pou, passen a ser propietat de les multinacionals, que segueixen ocupant-se de l'exploració, la producció, el refinament i la comercialització. A canvi de signar nous contractes ajustats a la nova llei, les petroleres podrien tancar el contenciós legal que existeix al país, perquè el Tribunal Constitucional ha considerat il·legals diverses concessions a multinacionals.

Les principals petroleres que treballen a Bolívia són Repsol, Petrobras, Total, British Petroleum, Enron, Shell, Panamerican Energy, Pluspetrol, Vintage, sumen uns 100.000 milions de dòlars de capital. En la millor interpretació de la llei pagarien cada any a l'estat bolivià uns 550 milions de dòlars l'any, per un negoci d'exportació que suposa 1.600 milions de beneficis, només comptant l'ús dels hidrocarburs com a matèries primeres. Si es té en compte el refinament i la industrialització, els beneficis es tripliquen. Evidentment, les grans petroleres estan disposades a negociar aquesta proposta amb Morales. Amb 180 milions de dòlars cada any n'hi hauria prou per acabar amb la fam al país.

I sembla que el qui s'ha erigit com a suposat portaveu dels pobres bolivians no en té prou amb estafar-los la nacionalització del petroli: abans i tot de jurar formalment el càrrec, va autoritzar el projecte de privatització del jaciment de Tuntún, una de les reserves de ferro i manganès més importants del món. Cinc multinacionals opten a la licitació, que havia estat aturada pel govern a l'espera del resultat electoral i que Morales ha reactivat.

Morales s'ha compromès a la seu del Comitè Pro Santa Cruz, feu de les elits empresarials locals, a recolzar la seva reivindicació d'autonomia que preservi de la pressió popular que s'imposa a l'altiplà el control de l'oligarquia i les transnacionals sobre la terra, el gas, el petroli i els recursos minerals que es concentren a l'Est del país. Per camuflar aquest projecte reaccionari, Evo el barreja

amb la proposta d'un espai per als pobles indígenes originaris on per fi puguin aconseguir plens drets de ciutadania. Ja abans de les eleccions, Evo havia aconseguit també el suport de les forces armades. Les paraules del cap de l'Estat Major de l'Exèrcit, el general Vásquez, van ser clares: "tenga usted señor diputado Morales la seguridad de que siendo usted gobierno la institución también va a obedecer sus órdenes y cumplirá al pie de la letra lo que diga".

Amor imposible

El projecte de "capitalisme andí" del Movimiento al Socialismo (MAS) es presenta com una aposta impossible pel desenvolupament que, col·laborant amb les multinacionals i les oligarquies, obtindrà importants recursos per millorar la vida de la gent. Plantegen que arribar al socialisme requeriria aquest pas previ, sota la filosofia que "per poder distribuir, abans s'ha de produir".

Com amb les transnacionals, el MAS ofereix una història d'amor impossible entre els explotats i les oligarquies: "governaremos para toda Bolivia, no para un sector o clase social: ningún sector del país debe sentirse excluido, y menos aún los empresarios", va anunciar el vicepresident García Linera. "Como gobierno garantizamos: seguridad en el ámbito del negocio, la recuperación de sus inversiones, y que tengamos una ganancia a medias". Morales també va demanar als empresaris que s'esforcessin a millorar les condicions dels treballadors, per poder viure tranquils. "Yo sé que los empresarios piden seguridad jurídica, pero qué mejor resolviendo los problemas sociales. Si hay empleo, salud y educación, automáticamente habrá seguridad jurídica. Ya no habrán más problemas", va afirmar.

La realitat està molt lluny d'aquestes idíl·liques propostes. Ni les multinacionals ni l'oligarquia estan disposades a humanitzar el capitalisme compartint els seus beneficis amb els sectors depauperats a nom de l'estabilitat social. Aquesta mena de proposta socialdemòcrata de domesticació del capital no té cap encaix en sota l'imperialisme i en un context de crisi mundial. No es pot acabar amb la fam a Bolívia sense arrencar els recursos energètics de mans de les multinacionals, posant-los al servei dels pobles.

"Vamos a trabajar y colaborar con el que ustedes elijan", va anunciar

"nacionalització efectiva", que consisteix a aplicar, amb petits canvis, l'actual llei d'hidrocarburs (aprovada el juny de 2005, amb l'oposició dels "cocaleros" i del MAS, que forçà la caiguda de l'aleshores pre-

abans de les eleccions William Francisco, director d'afers antinarcòtics dels EUA a Bolívia. Unes paraules que no eren menors, quan ja era previsible la victòria electoral d'Evo, a qui acusaven fins fa poc d'estar vinculat al narcotràfic. De fet, la convocatòria mateixa de les eleccions era un intent d'engabiar el moviment de masses que havia derrocat tres governs al carrer i reconduir el malestar cap a una sortida institucional. "Tenemos la elemental obligación de establecer nuestra propia ruta revolucionaria que nos lleve a instaurar sin capitulaciones nuestro propio gobierno", va manifestar la Central Obrera Regional (COR) de El Alto, un dels centres dels dos últims alçaments populars, que va condemnar sense embuts "el escenario electoral que se abrió como una maniobra del imperialismo norteamericano para frenar el ímpetu revolucionario que se gesta en lo más profundo de los bolivianos". La promesa de convocar l'Assemblea Nacional Constituent per refundar les bases de l'estat, pretén empanatar les organitzacions obreres i populars i tornar a donar legitimitat les malmeses institucions burgeses.

El candidat preferit de Bush era l'ultradretà Jorge "Tuto" Quiroga, però ben aviat es va fer evident la profunditat del rebuig popular als partits lligats als EUA i les transnacionals. Descartada l'opció principal davant la impossibilitat de la dreta d'impedir una derrota electoral, l'imperialisme va haver d'adoptar l'opció alternativa. El pla B havia de ser utilitzar Morales, malgrat les seves ambigüitats. Quiroga era sinònim de defensa directa dels interessos de l'imperialisme; el líder "cocalero" podia, en canvi, malgrat la seva política d'acord amb l'imperialisme, estar sotmès a la pressió de les masses que l'han portat al govern. Davant la incapacitat d'ofegar directament la mobilització de masses, l'imperialisme i l'oligarquia busquen aliats al si de la classe obrera i dels sectors populars, en forces que amb un discurs de façana revolucionària, s'acaben convertint en els millors baluards del capitalisme i de l'Estat que garanteix l'ordre. Un sector dels treballadors bolivians ja anticipaven que no hi havia sortida per la via electoral i que només l'organització de les masses i la constitució d'un govern obrer i camperol podia satisfer les aspiracions de la gent. Aquesta és la lluita dels nostres companys del Movimiento Socialista de los Trabajadores, la secció boliviana de la Lliga Internacional dels Treballadors-IV Internacional.

Cristina. Barcelona

La resposta obrera i popular

A la "Primera Cumbre Nacional Obrera y Popular", la Central Obrera Boliviana (COB), la Federación Sindical de Trabajadores Mineros de Bolivia (FSTMB), la Central Obrera de El Alto i altres organitzacions que han encapçalat les darreres insurreccions populars, van avançar cap a la constitució de l'Assemblea Nacional Popular Originaria, un instrument polític per la presa del poder i la constitució d'un govern obrer i camperol. Reproduïm extractes la declaració final:

1. Los trabajadores y los movimientos sociales de Bolivia ahora más que nunca estamos convencidos de que las elecciones nacionales y prefecturales que fueron convocadas para desarticular la lucha tenaz de los explotados del país no resolverán los problemas que estrangulan a los bolivianos ni defenderán la soberanía y la dignidad de la Nación. La pobreza, el hambre y la desocupación seguirán sumiéndonos.

2. Conscientes de que nuestras luchas recientes se caracterizan por poner contra la pared al neoliberalismo y no poder traducir estas luchas en la toma del poder, los trabajadores y movimientos sociales de Bolivia tenemos la elemental obligación de articular y consolidar la Asamblea Nacional Popular Originaria como un órgano de poder. La asamblea constituyente que proyecte el actual gobierno no tiene otro objetivo que salvar los intereses de las transnacionales.

3. A estas alturas los trabajadores y explotados de nuestro país estamos seguros que ninguno de los candidatos que tienen opciones para controlar el poder vía elecciones se atreverán a recuperar nuestros recursos naturales, por lo tanto no nos

queda otro camino que suspender el cuarto intermedio resuelto en las jornadas de mayo - junio para concretar los siguientes objetivos:

- Nacionalización de los hidrocarburos sin indemnización (...)
- Anulación total del Decreto 21060 (que da vida al neoliberalismo)
- Lucha por la vigencia del salario mínimo vital con escala móvil y la garantía de la estabilidad laboral. No permitiremos la anulación del fuero sindical .
- Recuperación de las empresas de servicios públicos a favor del pueblo.
- Defensa intransigente por la unidad de la Nación, lucha contra las maniobras de división de la oligarquía de Santa Cruz y Tarija bajo el pretexto de la autonomía.
- Extradición inmediata del genocida de Gonzalo Sánchez de Lozada (...)

4. Los explotados y movimientos sociales somos conscientes que para concretar nuestros objetivos inmediatos, que nos llevarán a la instauración de un gobierno obrero - campesino, solo podemos confiar en la acción directa de masas y nuestros propios instrumentos de lucha. Por esa razón tenemos la elemental obligación de fortalecer la COB, CODes, COREs, los sindicatos de base y las organizaciones populares identificados con la lucha del pueblo boliviano.

5. Los trabajadores bolivianos nos declaramos en estado de alerta ante cualquier intento de intervención del imperialismo y el ruido de sables.

6. Los trabajadores y movimientos sociales convocamos a los explotados de todos los confines de la patria a construir Asambleas Populares Regionales en marzo de 2006. Los representantes de esos organismos deben designar sus delegados para concretar y fortalecer la Asamblea Nacional Popular Originaria que se reunirá el 10 de abril de 2006 en El Alto. En esta lucha, los explotados sólo tenemos que perder nuestras cadenas de explotación y humillación.

El Alto, 10 de diciembre de 2005

Central Obrera Regional - El Alto (COR-El Alto)

Central Obrera Boliviana (COB)

Federación Sindical de Trabajadores Mineros de Bolivia (FSTMB)

Bases nordamericanes al Paraguay

Un altre Panamá

Un diari bolivià, El Deber, explica que s'està planificant una base nord-americana a Mariscal Estigarribia, Paraguai, a 200 quilòmetres de la frontera boliviana. La Base permetria l'aterratge de grans aeronaus capaces de transportar fins a 16.000 soldats

Un contingent nord-americà de 500 tropes va arribar a Paraguai el primer de juliol amb avions, armes, equipament i municions. Donats els recents aixecaments populars a Bolívia, i les seves enormes reserves de gas, aquestes qüestionables activitats podrien estar obrint el camí per a una intervenció nord-americana.

Rumors sobre l'existència de camps d'entrenament d'alQaida prop del Paraguai, també podrien servir a l'administració de Bush per justificar operacions militars a la regió. El 26 de març del 2005, el Senat

paraguaià va aprovar l'entrada de tropes donant-los immunitat total, fora de jurisdicció dels Tribunals de Paraguai i del Tribunal Penal Internacional. Estats Units mai no ha reconegut oficialment el projecte de construcció de la base i s'ha limitat a assenyalar que es tracta d'exercicis militars conjunts amb les forces armades paraguaianes.

Si la nova base nord-americana arriba a existir posaria a les seves tropes a una distància sorprenentment curta de les províncies bolivianes de Santa Cruz i Tarija, que tenen la segona major reserva de gas de l'Amèrica Llatina. Si a cau-

sa del gas es produeixen noves tensions socials, els Estats Units estaran en una posició estratègica per a intervenir, en part, per a protegir els interessos de les corporacions nord-americanes d'energia. Reproduïm la declaració dels nostres companys paraguaians.

"Fuera las tropas yanquis de Paraguay"

Desde el Partido de los Trabajadores repudiamos el ingreso de las tropas yanquis, así como la presencia de agentes del FBI y del Pentágono en nuestro país. Es la entrega más despreciable y sin escrúpulos de nuestra soberanía por parte del gobierno colorado de Nicanor y de los parlamentarios de todos los partidos burgueses. La presencia de los militares y de funcionarios estadounidenses representa un peligro para toda Latinoamérica y marca un antecedente nefasto y de consecuencias impredecibles para el futuro de los pueblos de nuestro continente.

Expresamos nuestro absoluto desprecio hacia Nicanor y hacia todos y cada uno de los parlamentarios de todos los pelajes y colores, que dicen estar a favor del pueblo pero votaron a favor del ingreso de las tropas yanquis. Y si hubiere alguno que haya votado en contra, es doblemente despreciable porque se calló y dejó que esto ocurriera sin alertar al pueblo y sus organizaciones para que se pudiera, al menos convocar a movilizaciones de protesta. Los repudiamos por cómplices directos.

Muchas organizaciones ya se han pronunciado en contra de la presencia yanqui y de la entrega de nuestra soberanía. A la vez que expresamos nuestra coincidencia, instamos no sólo a unir nuestras voces de protesta sino a organizar la resistencia hasta expulsar a las tropas y los funcionarios yanquis de nuestro país y de toda Latinoamérica.

¡Fuera tropas y funcionarios yanquis!

Partido de Trabajadores.

Secció de la Lliga Internacional dels Treballadors- IV internacional al Paraguay

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>